

1696.

1. Buedekerus, Georgius Heinricus: De injuriis hominum prois
et p^{ri}o iⁿ Malis
2. Eyselius, Joannes Philippus: Virrutiatis (mag. medica, antiteas
virium) status naturalis et praeternaturalis.
3. Kleffel, Michael: De palmaris litis
4. Lilius, Melchior Ludovicus: De jure dominiis epusque
naturalis acquisitione
5. Meierus, Joh. Henricus: Disputatio juri D^{omi}ni sui.
exhibens privilegium Bremensium de non appel.
land.
6. Meierus, Joannes Henricus: De periculo rei alienae
- 7^{a. 2} Rothmuller, Altherricus byzantinus: De sp^{eci}ie.
2 7 ampl.

8. Schuetz, Francus Rudorus: De jure detractionis
 Germanici Regis et de Statute.
9. Lott, Johannes Hermannus, a: De mutatione sen-
 tentiae.
10. Streit, Joannes Phtegger: De contracta ammiratione
11. Winckler, Francus Mathias: Pandectis Juris -

1694.

1. Eyselius, Francus Philippus: Dissertatio inang. medica,
 que sterilitatem mulierum --- patris. - Examen
 submittit

2. Lott, Francus Hermannus, a: De injuriaribus

1698

1. Muthke, Fredericus Wilhelmus: De iis integrum restitutio-
 bus.

2. Matthiae, Dietrichus Wilhelmus: De iudice

3^a Brückner, Georgius Henricus;
3. Matthiae, Dietrichus Wilhelmus: De incompatibilitate

3^b juriſſum obligatorum et beneficiorum.
Matthiae, Dietrichus Wilhelmus: De pignoris et hypothecis

4. Melchior, Dietrichus Wilhelmus: De juris prudentia

4^b Romana in provinciale reformata

Meppias, Johann Tobias: De clementia iudicis inferiori in Crim.
1799) (minutus Cives poenas poenitentiae, data sen incerta et sparia

1. Lilius, Melchior Ludolphus: De subtilizationibus Ver-
affer - Einrich oder Mich. Joh. Lilius

2. Laescherus, Christianus Wilhelmus: Tententis in appella-
tione ... publico Examen sistet

3. Meier, Johann Henricus: De repressationem iure.
Von Fehde und Beissel - Recht

4. Meier, Petrus: De eo, quod iustum est circa
aurores. Von Rechte deren Fuhrenter

5. Perkel, Johann Joachim : *Tutoria juris et cons-*
verata
6. Joemmering, Cassebin Hieronymus : *De immunitate*
metatorum reals
7. Streit, Joannes Philippus : *De usuris.*
8. Streit, Johann Philippus : *De paritate relictis*
et advocatis

1696, 2

8.

DISSERTATIO INAUGURALIS MEDICA,

Exhibens

VISIONIS STATUM
NATURALEM ET PRÆTER-
NATURALEM,

Quam

DIVINA FAVENTE CLEMENTIA,
ANNUENTE

GRATIOSISSIMA FACULTATE MEDICA,
IN PERVETUSTA HIERANA,
MODERANTE

VIRO Nobilissimo, Excellentissimo atque
Experientissimo,
DOMINO

JOANNE PHILIPPO EYSELIO,

Med. Doct. Anat. Chirurg. & Botan. Prof. Publ.

Facult. suæ Assess. Ordin. Celeberr. P. L. C.

DOMINO PATRONO ac PROMOTORE SUO
ætatem colendo,

Summos in ARTE MEDICA HONORES

DOCTORALIAQUE PRIVILEGIA

legitimè consequendi,

Publico Eruditorum Examine sistit.

THEODORUS MARTIUS,

Sålingståd-Misnicus,

Ad diem 11. (21.) Martij, 1696.

IN AULA COLLEGH MAJORIS,

ERFORDIÆ,

Stannò GROÛCHIANO, Acad. Typogr.

DISSECTIO ANATOMICA MEDICAE

V. STROM. ST. ATUM
HATTAH ALI. ST. ATUM
HATTAH ALI. ST. ATUM

PRIMA PART. I. ELEMENTA
GRYFFONIA. PRIMA. MEDICAE

PRIMA PART. I. ELEMENTA
GRYFFONIA. PRIMA. MEDICAE

PRIMA PART. I. ELEMENTA
GRYFFONIA. PRIMA. MEDICAE

PRIMA PART. I. ELEMENTA
GRYFFONIA. PRIMA. MEDICAE

PRIMA PART. I. ELEMENTA
GRYFFONIA. PRIMA. MEDICAE

PRIMA PART. I. ELEMENTA
GRYFFONIA. PRIMA. MEDICAE

Q. D. B. V.

Quod Sol & Luna in Macrocosmo, id quoque
 binii oculi tanquam lumina Microcosmi ef-
 ficiunt, quemadmodum enim absque Sole
 & Luna, totus Macrocosmus tenebris obducitur,
 ita non minus oculis binis laesis obscuratio & tene-
 bricatio seu Ecclipsis Microcosmi subsequi solet, ut
 Germani hoc malum agnoscentes, merito exclama-
 rint: Ein blinder Mann ein armer Mann. Opera
 itaque pretium erit statum naturalem prius exami-
 nare, quam progrediamur ad praternaturalem
 oculorum statum, ut ex priori posterior eò clarius
 elucescat. Ut vero DEUS Ter Opt. Max. suo auxi-
 lio nobis benignè adesse velit, nosque juvet in sui No-
 minis Gloriam, egrotorumque salutem, ardentibus
 precibus imploramus. Benevolum autem Lectorem
 rogamus, si quid minus exactè ob temporis brevitatem
 & properantem calamum, ingenijque mei tenu-

A 3

itatem

statem ad palatum conscripta sint, in meliorem partem interpretari ne grauetur.

§. 1.

Certum est optimèqve ex Pathologia notum, quod constitutiones *praternaturam*, & per consequens morbi sint vel *intemperiei* vel *organici*; Maximoperè igitur, ne andatarum more in genus humanum grassetur, interest, ut prius, quam *statum praternaturalem* consideremus, certiores simus de *naturali*, de quo nunc primum tractatio instituenda.

§. 2. Visio itaqve definitur, quod *sit sensatio extrinseca*, quâ motus certi & determinati ab objectis, visibilibus oculis impressi & ad cerebrum delati à mente percipiuntur & judicantur.

§. 3. Quod *sensatio extrinseca* sit à nemine forsitan, in dubium vocatur, siquidem cuilibet patet, quòd ad hanc *organa* requirantur *externa*, oculi nempe nervis & humoribus præditi, in quibus motus spirituum inchoatur & species sensibiles sistuntur. Objectum ejus quoque nihil minus, quam incorporeum & quidem ita ut corpora, quæ omnem lucem & lumen transmittunt vel fugiunt, nullosque radios reflectunt, non facile incurrant in visum.

§. 4. Ad hujus sensationis & perceptionis judicationem verò non requiritur, ut ipsa objecta corporea, & quidem crassa oculo adparentur, sed opus debitâ distantia inter illa & hunc, quæ nec nimis propinqua nec
nimis

nimis remota sit , utraqve enim impedit ne species ferantur ad oculum, opus igitur erit , ut sit directa & diametralis oppositio inter objectum visibile & oculum , ne aliud corpus & quidem crassum radios luminis & lucis reflexos intercipiat, & illicò species visibiles , ideæ & simulacra è diametro in oculi punctum ferri queant ; Medium sit diaphanum , pellucidum, quod ratione subtilitatis ideis seu speciebus illuminatis & coloratis , qvale est *aër, vitrum, aqua*, certi lapides, & similia, transitum permittit. Ex quibus patet nihil visu percipi posse, quod incorporeum, non lucidum coloratumque & colorem ipsum, huncce enim nihil aliud quam lumen modificatum esse, patet ex Phisicis.

§. 5. In his autem omnibus nondum solummodò consistit *Visio*, sed maximè necessarium est, ut organon, nempe oculus, sit rectè constitutus, cujus autem structura tam concinna admirandaq; , ut à nullo, qui non fundamentis Anatomicis satis solidèq; instruct^o, intelligi ac perferutando explicari possit. Si quidem ad perfectum visum nõ requiritur unus tantummodo oculus, sed duo, quo uno læso vel niçtante altero nihilominus videre queamus.

§. 6. Situm horum quod attinet constituti sunt ad latera nasi & temporum , quilibet in suâ orbitâ , quarum quavis duos canthos sive hircos, internum majorem ad nasum & externum ad tempora , in suo circuito continet. Hi formantur à processu ossis frontis, quod elatior supercilia ostendit. oculumque eminent, & processibus ossium superiores maxillam constituentium, qui demissio-

A 3

res,

res, oculosque in cavitatibus suis cum palpebris ambabus, superiori nempè & inferiori annexis hisque in fixis ciliis & pilis defendunt, oculi è contra, qui in edito loco resident, ut distantia eo melius videre possint, adsunt tanquam excubitores & vigiles, qui pro salute totius corporis excubias agunt.

§. 7. Succedunt quoque alia partes, quæ sicuti priores visui propriè non debentur, motionem verò oculorū facilitant, hos irrigant & abstergunt, quarum potiores quoque sunt *palpebræ*, quæ suis crebris motionibus omnes impuritates tollunt, ex glandulisque suis permultis lympham assiduè blandam stillant, quæ oculos irrigant & ab omnibus impuritatibus purgant.

§. 8. Præterea quoque cuilibet angulo seu cantho apposita est quædam glandula, quæ ad humectationem bulborum in utroque latere constituta est, quarum *lacrymalis* oblonga dicta, notabili ductu instructa, per quem stylo subtiliori ad nasum penetrare possumus; Innominata autem ductus suos exerit ad cerebrum, quod, referente *Wartbonio*, purgat, oculos autem humectat superfluaque cavitatem implet, ne quoddam amplius inane spatium relinqvatur, oculusque eò firmitus sua in sede servetur, per quas sicuti in angulis majoribus sitis, canaliculi lympham acriorem ad nares penetrant, quorum extremitates circa oculum seu protuberantia *puncta* dicuntur *lacrymalia*, quæ Veteres judicantur desinere in limbis palpebrarum, *Stenonius* autem ad nares sese extendere, experientiâ edoctus, comprobat.

§. 9. His

§. 9. His quoque alia partes, quæ partim ad motum partim quoque ad irrigationem oculorum spectant, sunt annexæ; quas tamen angustia temporis pressi studio omitterimus, & percursorie quasi tantum oculi orbitam, quoad suas tunicas sive membranas, humores & musculos examinare intendimus; doctrinæ tamen gratia, musculos, etsi dignitate tunicis & humoribus posteriores, præponemus.

§. 10. Cuilibet autem, qui modo paululum fundamenta Anatomica delibavit innotescit, quod horum sint sex, quorum omnium tendines in tunica *cornea* conjunguntur, ibidemque *tunicam tendinosam* (quæ tamen non propria tunica, sed solum concursus tendinum ex diversis musculis invicem sibi incumbentibus & concretis composita) constituunt. Quilibet autem horum musculorum suo speciali fungitur officio, etsi quoad functiones in hoc omnes concurrant, quod oculi motui sint dicati, & uti dictum, unam quasi tunicam constituant, quatuor nempe oculi motibus rectis præsent, & cum cæteris circularibus unum principium habeant; Nihilo secius tamen quisque certum motum ratione sui situs & fibrarum structuræ oculis imprimit.

§. 11. Primus itaque vocatur *Superbus* & *Attollens*, à nonnullis *Pharisaicus*, qui exoritur à membrana *nervi optici* haud procul à foramine, per quod hic nervus oculi orbitam intrat, versus suum principium gracilis & membranofus, ventre carnosior, fastiorque, caudâ verò & tendine in fine tenuissimus, ubi se cum alijs complicat &

ad

ad tunicam Corneam sub Adnata se sistit, oculum attollit & visum iuvat versus superiora.

§. 12. Oppositus est huic alius in parte oculi inferiore, qui ex eodem principio, nempe calvariae cavitate cum nervo optico, derivatur, eundemque finem sub Adnata acquirit. Hic è diametro contrarius priori: Nam ille attollit oculum, hic verò deprimit & ita efficit, ut eo melius infra nos posita cernere queamus, diciturque propterea non immeritò *musculus deprimens seu humilis*.

§. 13. Ad angulum oculi majorem alius succedit, qui illius bulbum ad nasum deducere potest, eodem gaudet principio & sine ac reliqui duo antedicti, nihilque præ his peculiare habet, quam quod prior eorum attollit, posterior deprimit, hic verò nasum versus oculum volvit & movet, vocaturque *Adducens & Bibitorius*.

§. 14. Tandem subsequitur quartus, qui vocatur *Abducens* sive *Indignatorius*, quia oculum extrorsum à majori angulo versus latus angulumque minorem abducit, idque præstat, quò non solum antecedentia præsentiaque, sed quoque à latere advenientia videre possimus, & sic per totam substantiam est oppositus.

§. 15. Duo adhuc muscoli adsunt qui vocantur *Amatorij & Circumactores* supremus & infernus, circularibus dicati, quorum prior gracilis, teres & brevis inter tendines; *Humilis abducensque* musculus refertur obliq; per angulum oculi minorem, versus superiorem bulbi partem descendit, & *tunica cornea* prope *iridis* regionem se infli-

insinuat, motumque oculi obliquè extrorsum promovet;
& vocatur *obliquè abducens*.

§. 16. Ultimò succedit oblique *adducens seu Trochlearis*, qui omnium tenuissimus & juxta abducentem ortus, lineâ rectâ ad canthi interioris sive majoris partem, hinc per trochleam ipsi destinatam transit, obliquè tandem inter musculum abducentem & obliquum inferitur, oculumque tendine suo longissimo introrsum volvit.

§. 17. In brutis inveniuntur adhuc duo muscoli, quibus verò homines carent, quorum prior brevis & maximè divisibilis, ad eò ut in tres quatuorvè partes dividi possit, qui brevis oculosquè sustinet, ut eò melius deorsum spectare possint, posterior solum ad nictitationem confert; Sed quia nostri non est propositi bruta considerare, hocque nihil ad nostrum scopum facit, mittimus.

§. 18. Progredimur itaque nunc ad oculorum tunicas, quorum juxta omnium accuratorum Anatomicorum opinionem tantum tres propriæ sunt, quòd autem plus numerentur, distinctio non est inter tunicas ipsas, sed solum inter situm seu regionem tunicarum, quâ ratione etiam *Sclerotica* à *Cornea* non differt substantiâ, sed solum loco & regione ita & aliæ pariter. Has verò proprias tunicas adhuc alia quædam extima, ossique præter periostium proxima tunica & quidem communis ambit, quam Hippocrates album oculi vocat, nos autem *Adnatam* seu *Albugineam* appellamus. Hæc universam Scleroticam, exceptâ solum corneâ parte, cingit; Originem

B

trahit

trahit à pericranio, etſi alij à perioſtio derivare velint, deſinit autem ad circulum *Iridis*, tendinesque omnes muſculorum recipit, oculumque in ſitu ſuo ſervat, ab attritu oſſium defendit, venulasque & arterias pro nutritione oculorum in ſe continet.

§. 19. Hac immediate veſtita eſt craſſa, tenſa & æqualis humorem aqueum immediatè undiquaque cingens, *ſclerotica* dicta, de qua originem à duræ meningis ſobole nervum opticum inveſtiente, membrana expaſa trahere, juxta *Bartholini* mentem autem ab extremitatibus tendinum à muſculis oculi propagatorum oriri, fertur; A poſteriori parte eſt obſcura & opaca, ab anteriori autem, ubi vocatur *cornea*, eſt maximè polita & perſpicua, inſtar cornu optimè politi pellucida, de quo procul dubio etiam nomen ſumpſit. Etiamſi verò hæc in plures partes dividi poſſit, laminasque juxta *Bartholini* opinionem quatuor, quibus *ἐμδερμὶς*, ſive cuticula, uti dictum, optimè polita adjacet.

§. 20. Huic Scleroticae ſine alia quadam interpoſitione firmiter annectitur à tergo *χροιδίς*, quæ exoritur à piâ meninge, eſtque præſertim quoad interiora nigricans, dubio procul, quod ideæ impreſſæ, ſicuti in camera obſcura vel potius tubo optico in obſcuro magis ac magis eluceſcere & imagines repræſentari queant, huncque circuitum complectitur, quem tunica cornea in ſe continet vid. de his *Anat Barthol. Reform.*

§. 21. In medio verò hæc tunica inſtructa eſt foraminulo rotundo ſub medio corneæ conſiſtente, quod vocatur

catur

catur pupilla, forsan quia in accurata oculi inspectione se se semper species quædam pupillæ, sicuti in minori speculo sistit, quapropter etiam à Germanis vocatur das *Kindlein in Auge* / salvis tamen aliorum judicij. In ambitu verò hujus gaudet innumeris fibris nerveis subnigrificantibus, vel alius obscuri coloris, tanquam in camera à obscurà, speciebus lucidis opacitatem circumponentibus & pupillam undiquaq; cingentibus, quæ circumulum variegatum sive Iridem sistit, quarum ope pupilla se constringere & pro ratione objecti dilatari potest. Clarum enim est satisque probarum, quòd in intensa luce illicò se constringat pupilla, adeò, ut si quibusdam in caliginibus sedentibus, lux quædam splendens obviam venit, pupilla illico se contrahat, ne quicquam perfecte videant, in tenebris verò constitutis contrarium se exhibeat & pupilla quantum potest se dilatat, radiosque dispersos prout magis vel minus se offerunt, colligat, quarum fibrarum ope vasa sanguinea & lymphatica Sclerotica annectuntur, ac ibidem quæ humorem aqueum cum reliquis tunicis continet, confusionem ac missionem inhihet.

§. 22. Sub hæc adhuc alia, & quidem tenuissima tunica à figura *Retina* dicta deprehenditur. Hæc enim è fibris tenuissimis medullaribus à nervo optico derivatis & ita inter se textis, ut retis quasi figuram exhibeant, vitreumque humorem ejusque propriam tunicam reticuli instar immediatè ambiant, circaquè pupillam designant, & posteriorem locum occupent. Hæc instar lintei sive chartæ albæ est expansa in qua species & ideæ visibiles

sibiles lucidæ recipiuntur , indeque motus spirituum per nervum opticum , juxta veterum opinionem , cum figuris impressis ad cerebrum devehuntur , ibidemque tanquam in speculo exhibentur ; juxta nostram autem sententiam tantum idæ seu characteres per pupillam hanc in tunicam allidunt , ibique certam & distinctam modificationem in sensoriis efficiunt , qua de re alibi plura . Contradicit quidem albo colori pauculum *Bartbolinus* statuens , quod *retina* sit obscura & opaca , mixta obscuro rubore , magis quam alba . Cartesius autem planè nigrum statuit , quod tamen cujuscunque judicio relinquo .

§. 23. Figuram hujus tunicæ quod attinet , statuit benè citatus *Bartbolinus* , quod figuram semi circulearem , mitræ instar exhibeat , qua de re *vid. Aut. cit.* Hæc tunica si ulterius progreditur nomen suum amittit & vocatur *Aranea* vel *Crystalloides* , quæ humorem Crystallinum , proximè ambit , & à facie & tergo investit , colore albo prædita tenuissima & pellucida . *Conf. Marc Marc. à Rhonland Phil. Ver. Restitut.*

§. 24. Huic tandem succedit *tunica vitrea* , quæ humorem vitreum circumcirca involvit , & à confusione cum *crystallino* & mitionem cum *aqueo* totamque oculi structuram à turbatione defendit ? Insignem tamen tenuitatem exhibet subtilissimæque pelliculæ instar undiquaque humorem hunc ambit & concava sive anteriore ejus parte humorem *crystallinum* , cujus cum tunica arctè suo in alveari seu sinu conjuncta , ab hoc autem separari potest ; in convexa autem parte suam incolam rotundum , seu potius semicircularem reddit . §. 25.

§. 25. Hæ autem tunicæ necessariò multa vasa, licet tenuissima sint, attamen tam sangvisera quam lymphatica requirunt; His enim destitutæ citissimè siccitate rigescerent, crasis humorum fluiditate deficeret, imò humores redderentur longè turbidiores crasioresvè, quam ut radios visivos interdum subtilissimos & valdè dispersos permitterent, spiritusquè in his contenti cerebro ad judicationem sistere in capaces, haud satis commodè per vascula ejusmodi tenella moverentur, totusque oculus ariditate concideret.

§. 26. Progredimur nunc ad humores, de quibus notum, quor tunicæ sint propriæ tot quoque esse humores in his contentos. Primum autem locum occupat humor *aqueus* à sua limpiditate sic dictus, hic sicuti etiam alij humores, constat ex lymphidissimâ, purissimâ & optimè digesta sangvinis & lymphæ parte, qui totum spacium à tunicâ corneâ & pupillâ circa humorem *crystallinum*, & *vitreum* versus nervum opticum fluiditate & tenuitate suâ aquosâ circumfundit, & implet sedemque tam anteriorem quam posteriorem sibi vindicat, convexitatem, corneæ efficit, radios visivos in transitu aliquatenus refringit, visuique summè necessarius est, sine quo etiam ne quicquam videre potest. Negant quidem varij quod humor aqueus posteriorem partem oculi occupet & malunt statuere, quod vitreo hic locus competat, misis tamen his, oculariter enim satis demonstrari potest, quod facta scissura in posticâ parte oculi aqueus

B 3

humor

humor effluat, nihilo secius tamen vitreus suâ in tunica adhuc salvus contineatur. *Bartolino* quidem placet statuere, humorem hunc non partem esse corporis ut reliqui animarâ, sed sibi excrementitium humorem videri, quod tamen excedit nostrû captum, siquidē haud videmus, quâ ratione hæc dignitas humori denegari possit attamen huic Excellentissimo viro obstrepere minimè, honestum censeretur, interim tamen cujuscunq; judicio relinquimus, an hic non toti corpori cohareat, communifruatur vitâ, quod patet ex ante dictis & maximum usum visui præster. Malumus itaque cum alijs, qui majorem huic dignitatem tribuunt, rem habere.

§. 27. In anteriori aquei humoris parte locatus est Glacialis sive Crystallinus humor, durior, vergens ad consistentiam gelatinæ seu gummi concreti, nihilo secius tamen purissimus & pellucidissimus, qui ex purissimâ & lympidissimâ sanguinis & lymphæ parte generatus, sed instar optimè politi Crystalli purissimæque glaciæ concretus, in tunicæ retinæ parte aranea contentus, & radios visivos per pupillam immisos, undiquaque per humorem aqueum dispersè adventantes colligit. Præ alijs quidem humoribus huic major durities concessa est, ut gelatinæ crassæ in consistentiâ parum cedat, nihilo secius omnes figuras recipit, & inter suam tunicam propriam colligit, aliquatenus refringit, ulteriusque demittit, figuram habet lenticularem versus pupillam depressam, humori vitreo insidens verò convexam, propter sinum quem implet, unde eo tanquam in vitreo lenticulari species recepti de novo formantur.

§. 28. In posteriori autem oculi inferioris parte se ostendit humor *vitreus* à vitriformi facie quam præsentat, qui humor tenuitate & molliæ superat Crystallinum, aqueo verò cedit quoad quantitatem, quintupla enim major concessa humori Crystallino, sed dupla aqueo, oculi reliquam cavitatem replet; Unde figuram à tergo acquisivit sphericam, à facie verò depressam & concavam, quâ humorem crystallinum recipit & hac ratione non solum fulcit, sed etiam radios ibidem modificatos ad posteriorem & expansam tunicam retinam directam amandat, ubi de novo colliguntur, recipiuntur & percipiuntur, ulteriusque per nervum opticum, à quo hæc tunica nervosa dicitur, motus spirituum propagatur, usque dum ab animâ sentiente figuræ cognoscantur, Qui de his intimiorem cognitionem desiderat legat *Bartholinum, Blancardum, Henricum ab Heer, Agvapend, Carves, &c.* Plura quidem quoad partes consideranda essent, sed brevitate promissam servamus & solum modum adhuc, quomodo visio fiat, breviter delineabimus.

§. 29. Præsupponimus autem adhuc, quod non solum hi humores sed etiam illorum tunicæ spiritibus turgent, & hi tanquam apparitores semper objecta visibilia cum his recipere & ulterius ad judicationem deducere adfent. Plura vid. apud *Marc. Marc. à Kronland.* Si igitur in omnibus benè constitutis oculis res ita se habet, actionem visus sequenti modo concipio: Primò species visibiles transeunt per tunicam corneam & pupillam, deindè aliquatenus in humore aqueo refringuntur, & ulterius

terius ad humorem Cryſtallinum transmittuntur, vitreoque communicantur, & tandem per hunc ad tunicam retinam, quæ pupillæ è diametro opposita & spiritibus animalibus visivis seu lucidis turgida, propter circumstantes tunicas nigras oculum constituentes, allidit & ibi species de novo depinguntur, repræsentantur, & colliguntur: Res quodammodo patet ex Opticorum Cameræ obscuræ *Conferatur. Willis, de Anima Brut. Hummel. Oper. & Cartes. Cap. 5. Dioptric.* Quia autem quodvis objectum specialem figuram habeat, necesse, specialem quoque motum spirituum efficit, qui per nervum opticum usque ad sensorium commune deducitur, ubi cognoscuntur & discernuntur, tandemque amplius devolvuntur ad animam rationalem, judicantur & accuratius perpenduntur.

§. 30. Ex quibus patet, quod visus non minus pro causa immediata habeat contactum corporeum, quam reliqui sensus externi, hoc solum præcipuum huic est, quod non à corporibus ipsis visibilibus attingatur, sed horum lumen refractum & modificatum, simulacra, ac idæ ac characteres corporum solum oculis communicantur, quapropter etiam illa corpora, quæ lucem transmittunt, nullosque radios lucidos & coloratos refringunt & remittunt sunt invisibilia; Præterea quoque ab auditu & odoratu hoc speciale habet, quod in privatione mediij pellucidi quoque nihil sentiatnr, e contrario sonus & odor per densissima corpora penetrare est aptus, præcipue autem auditus semper de nocte melius in distan-

stantissimis locis inceptas notiones aëris & sonos quam de die discernit.

§. 31. Hoc quoque notatu dignum occurrit, quod etiam si duobus oculis per Dei gratiam sumus instructi, ambobus tamen unica species nobis sistitur; cujus procul dubio prægnantissima ratio erit, quod, licet duplex motio spirituum in oculos nervis opticis inchoetur, tamen unica saltem post illorum plexum & conjunctionem, qui haud procul ab eorum ingressu intra calvariam in unicum truncum congregiuntur, supra sellam ossis sphenoidis, non ut quidam volunt per simplicem contactum, sed totalem substantiæ fusionem, continetur usque ad cerebrum, quod quoque unicum propagetur, & per consequens species saltem simplices non duplices videantur. Conferatur de his Bartholinus Aquapendens aliique accuratiores anatomici. Sed his misis nunc nos convertimus ad Visus starum præternaturalem, seu illius morbos, Symptomata & causas,

§. 32. Sciendum itaque, quot in oculis partes, tot quoque esse morbos & læsiones, quapropter etiam nobis haud conceditur, his pagellis omnes tales effectus prolixa serie, ad quos tota Volumina requirentur, includere, sed quosdam affectus paucis tantum attingere proposuimus, quosdam verò & quidem communes & gravissimos, pro causæ qualitate paulò accuratius investigabimus & pertractabimus; Qua propter si nulla proportio in his attendatur, angustia pagellarum, brevitati temporis aliisque prægnantibus causis est tribuendum,

C

§. 33.

§. 33. Mentionem antea fecimus morborum, quod
 alii sint Organici, alii verò intemperiei, id quoque
 in oculis accidit, & inveniuntur in his morbi confor-
 mationis, compositionis & unitatis læsæ haud pauci, &
 intemperiei ingens vorago. Utraque species concernit
 humores, vel tunicas, vel nervos, musculos, vel palpe-
 bras. Humores laduntur in specie in *Suffusione* seu *Cata-
 racta*, & peculiaribus humorum, quos postea recen-
 sebimus & tractabimus, morbis. In tunicis verò con-
 tingit crassities, & inde excitatur *unguis*, *albugo*, *op-
 thalmia*, *Sugillatio*, *Pblyctena*, *pupilla dilatatio* & *obstructio*.
 In nervis compressione obstructions, contorsiones &
 vulnerationes, quæ quidem magis ad causas morbifi-
 cas spectant, eorum tamen constitutio læsa ad morbos
 refertur. In palpebris dantur quoque diversa vitia,
 quæ tamen præsentis instituti non sunt, nisi sensibilitèr &
 immediatè oculos ladant.

§. 34. Juxta hanc seriem nostra quoque instituenda
 tractatio, quæ propter à *Suffusione* seu vulgò *Cataracta*,
 initium faciamus. Definitur itaque *Cataracta*, quod sit
*morbus Organicus, & in initio pupillam obscurans, in statu
 autem cuticula tenui in eorum ocludens & ingressum lucis
 impediens, ab impuritate, crassitie, & viscositate humoris
 aquei, vel etiam crassitie tunicarum, vel aliâ quâpiam cau-
 sa pupillam obstruente immediatè dependens.*

§. 35. Sedes morbi hujus proxima est humor aque-
 us seu albugineus, proximè tunicæ corneæ & pupillæ seu
 uvæe adjacens, ubi in perfectâ cataractâ in pelliculam tes-
 nuam

nem concrefcit, inprimis circa pupillam. Remota autem potest effe fanguinis lymphæ, viscera primæ digestionis aliaque *vid. Rollfinc. Differt. Anat.* A varijs verò varie distinguitur, & quidem, *vid. Valescus de Taranta & Valesius in fuâ Epitome de Suffufione*, ubi varias species enumerat, nempe *claram & subtilem*, quæ non omninò prohibet vifum; *crassam & spiffam*, quæ vifum in totum adimit; item *perviam & arei coloris*; *albaminiflar unionis*, vel ad virorem tendentem; tandem *variegatam*, ad quam refert *citrinam, nigram seu fufcam, & cineream*, quo etiam pertinet *cerulea*. Incipientem vocat imaginationem, augmentum hujus nebulam, statum verò ejus seu perfectionem, suffufionem ubi nihil vel parum videtur de quo *vid. c. l.*

§. 36. Quædam est idiopathica, quædam sympathetica; Alia continua, alia intermittens; alia inter uveam, inter hanc & humorem aqueum & crystallinum; alia, anteuveam inter hanc & corneam; quædam carnea & uva concreta est. *vid. Senn. & Timæus Caf. Med. p. 60.* Alia est universalis, alia particularis, quæ tantum partem aliquam occupat, quædam continua, quædam diuulfa & difperfa,

§. 37. Differentiæ autem hæ omnes dependent à causâ immediatâ, pupillam obftruente, quæ est lymphæ depravata crassa, viscosa, modo alba vel alius adducti coloris *vid. Sen. Pr. l. 1. cap. 3. pag. 83. feqq. River. in Prax. Med. Lib. 2. c. 4. Rollfinc. in Med. Cur. & Cogn. Morb. Special.* Mediata verò erunt fanguis inuiscatus, humores

austeri acidi, pituita viscida. Pertinent huc quoque injuria extrinseca, frigus externum coagulans, calor intensus humores exsiccans, nimius ploratus & moror de quo vid. Horst. in Cap. 4. it. c. 2. observ. 15. & Conf. Hildan. Epist. ad Horst. it. c. 2. Observ. Smetius in Miscell. 546. **Güldenlee** in Cas. Med. l. 1. c. 228.

§. 38. Signa incipientis funi apparitiones culicum, pusillorum, pilorum, aut lanæ, muscarum & atomorum ante oculos, quos tamen ægri primò non attendunt, sed potiùs pro specie vertiginis æstimant, à quâ parum differunt. Pupillæ oculorum fiunt aliquatenus obscuriores, colore dissimiles, marini. vitro & nebulae similes, ubi adhuc in specie vocatur *Gutta*. Quando verò albefcit pupilla, vel alio colore præternaturali opaco inficitur, & æger visu parum vel nihil amplius valet, vocatur *Cataracta*, das *Augen-Fell* oder der *Staar*.

§. 39. Causa verò cognoscitur, quando consideramus antecedentia, concomitantia, consequentia, juvenantia & nocentia plura vid. apud Galen. cap. 1. libr. 4. *locor. affectorum Valesl.c.*

§. 40. Prognosis desumi potest à tempore durationis: Nam incipiens facilè interdum medicamentis cedit, inveterata autem nunquam. *Ab etate*, in juvenibus haud tam pertinax, quam in senibus. A coloribus aliisque circumstantiis; Alba enim longè citius, quam cærulea, nigra, viridis, quæ duæ ultimæ verò species minimè punctione curantur, tertia autem difficilè. Ubi oculus, altero clauso lumineque proximè ad
moto,

moto, ab objectisque radiis solaribus vel luce forti, & pupilla se non dilatat, ægerque de his nihil percipit, omniscura est irrita *Conf. Nider/ in Prax. Galen. l. 2. de Sympt. Vales. l. c.*

§. 41. His omnibus probè perpenſis curam aggredi, aut ægrum prognosi relinquere poſſumus. Incipienti morbo pauca interdum remedia, ſi modo horū legitima habeatur ratio, ſatisfaciunt, inprimis aut hoc præſtamus medicamētis, quæ humores ad oculos labentes, revellunt, concretos reſolvunt, cacochymiam viſcidam & craſſam, incidunt, alterant & evacuant; In veteratam autem Chirurgicæ manui tradimus, ita tamen, ut ſemper reſpectus habeatur ad generalia, evacuantiã, alterantiã avertentiã & confortantiã, cauſæque ſemper habeatur ratio, ſive proxima, ſit ſive remota.

§. 42. Si itaque æger plethoricus, faciei floridæ, temperamenti calidi, ſimulque inflammationibus obnoxius V. S. Vel ejus vicaria *Scarrificatio* maximoperè conducit; ubi autem hæc deficient, & nihilominus ſerum exceſſivè ad oculos delabitur, *Veficatoria & ſetacea* (quæ tamen præ Veficatoris admodum crudelia nobis apparent) præſentiſſimum ſunt remedium; Fonticuli autem tam præſervationis quam curationis gratia adhibentur; Hi enim humores ſcorbuticos & acres acidosque efficaciffimè revellunt, derivant, intercipiunt & evacuant, ulterioremque horum affluxum ab oculis avertunt, quæ pro neceſſitate affectus, *premiſſis univerſalibus*, ubi malum nihilo ſecius accreſcit reiterari & uni-

cum adhuc, si nihil præterea iuvat, solatium adferre possunt. Si autem morbus adhuc, quod sæpè accidit, in primis viis vel circa illas residet & materia crudefcit neque Venæ Sio, neque fonticuli, Velicatoria, Setacea quicquam efficiunt.

§. 43. Medicamenta verò communiter ex regno requiruntur triplici, nempe vegetabili, minerali & animali. Inter hæc autem primum locum sibi vendicant *lenientia & purgantia*, præcipuè Phlegmagoga, quæ tam in *preservationis* quam *curationis* actu, tam in principio quam augmento & statu adhibeantur, quo pertinent *Pilul. de Agaric. Hier. picr. c. Agar. Pilul. Diacolocynob. Trall. it. quæ ex Extr. Panchym. Croll. MP. de Tribus, de Gum. ꝯc. & siml.* componuntur haud raro à scrup. j. ad ij. sumendæ. It. Extr. Cnicopharm. & loco stimuli misceri possunt cum alijs *Trochisc. Alb. in. Extr. Mechoac. Esul.* à gr. ij. ad v. e. g. Sirupis pulveribus & Potionibus pro diversitate circumstantiarum.

§. 44. Hoc malum etiam interdum dependet à bile, ictero &c. tunc curatio ita dirigenda, ut biliosi humores evacuentur. *Quem in finem sequentia medicamenta, nempe Pilul. vel Aloephang. Cholagog. Q. Francosurrens. & sim.* in quavis formâ suppeditari possunt, quibus tamen semper *dirigentia Optbalmica, Confortantia, Alterantia* sunt adjungenda, & pro necessitate *Cephalica, sudarifera, Diuretica & intemperiem frigidam tollentia*, adhibenda, quò omnibus modis affluxus humorum revellatur, & stagnantes humores resolvantur & discutiantur.

§. 43.

§. 45. Si itaque intentio ad huc purgandi dierum aliquot spatio, antequam purgatio instituatür præmitti potest medicamentum humores præparans e.g.

℞. *Elix. propriet. s. acid. unc. ℥. Tinctura Fri dr. ij. M. S. Eröffnendes Elixir, bis vel ter de die à gr. ʒo. ad 60.*

℞. $\ominus$ *vol. oleosi Sytu. dr. iij. Elix. propriet. alcal. dr. ij. Extr. Rhab. scrup. iss. M. D. S. Eröffnende Tinctur, dos is est eadem.*

Si quis desideret in forma potionis sequens erit accommodatissima

℞. ∇ *Euphrag. Fenic. ʒ. unc. j. Cinamom. borrag. dr. ij. Fri Olat. scrup. j. Extr. Rhab. scrup. ℥. Syrup. Ros. sol. dr. iss. M. S. Erweichend Tränckl. auf einmahl wohl ungerüht einzunehmen.*

Hiscæ præmissis statim properandum ad Purgans sequens
 ℞. *Pulv. Gialap. opt. Mechoac. alb. ʒ. unc. j. Syrup. ℥. Mag. ster. Gialap. gr. iv. Fri Olat. gr. viij. ol. Am. ge. ij. M. F. P. S. Purgier Pulver auf einmahl in einem Löffel voll ∇ Cinamom. Borr. aginat. einzunehmen.*

Si cuicdam placet forma Pilularum tunc adhibeantur sequentes

℞. *Extr. Panchym. Cr. gr. x. Resin. Gialap. g. v. Troch. Alband. gr. iij. ol. succin. q. s. M. f. Pilul. Mediocres. S. Purgier Pillen auf einmahl.*

§. 46. Hanc ad classẽm pertinent Vomitoria, quæ quoq; ubi malum à ventriculo infallibiliter oritur, adhiberi possunt; ubi autem hæc signa deficient maximoperè erunt vitanda, horum siquidem vi caput & oculi valdè læduntur. Plura evacuantiã hic substituere non intendimus, ne pagellas formulis impleamus, & aliis morbis jus suum plane denegetur.

§. 47. Pervenimus itaque ad confortantia & reliqua nostro scopo satisfaciencia, inter quæ primùm se offert Tragœa sequens.

℞. Rad. fœnic. doronic. Helenii āā. dr. j. Fl. euprag. Antbos. āā. p. j. Sem. Anis. Fœnic. coriand. āā. dr. j. Siler. montan. dr. ij. Corall. pp. ḡ ij. Cachect. āā. dr. j. zc. ḡ ij. scrup. iß. Cinamom. Macis āā. scrup. ij. c. f. q. Sachar. ad pondus omnium, M. f. l. a. Tragœa D. S. Hauptstärkender Triesenet.

Sæpius de die sumenda Dosis dr. j. ad dr. ij. Potentius agere solet sequens:

℞. Tinct. ḡ ij. ꝑsat. dr. j. Spir. ⊙ * C. succinat. tartari Spir. saßafr. āā. dr. ij. ol. Anis ḡt. v S. M. Augenstärkend Mistur. ḡt. 50. ad 60. pro Dosi, in vehiculo convenienti.

Si quis delectetur morsulis.

℞. Spec Diamosch. Diarrhod. Abbat. Diamb. āā. dr. j. Succin. alb. præp. dr. ij. Sem. fœnic. Coriandr. Cardamom. Cubeb. Cinamom. āā. dr. f. c. f. q. sachar. opt. in ▽ Valeriane solut. F. f. a. Morsuli.

Quibus in fine addi possunt ol. fœnic. Anis. āā. ḡt. v succini ḡt. ij. D. in scatulâ S. Haupt und Augen stärkende Morsellen / davon Morgens und Abends umb Schlaffe Zeit dr. ij. zu nehmen.

Roberts. Boyl. Philosoph. Experimental. p. 145. Et seqq. observavit, quod usu Millepedum quotidiano, cres à catarrha perfecta fuerint restituti, qui minimâ dosi in ceperunt, & sumendo in haustu Vini generosi usque ad numero 60. ascenderunt.

§. 48. His adjungi possunt externa discutientia, & quidem in principio mitiora, quæ non adeò validè exsiccant, qualis est ∇ . *Ophibalm. Mynf. Senn. & Patroni mei usque ad urnam colendi Dn. Doct. Vateri p. t. Magnifici Recltoris & Prof. Celcberrimi Wittenbergensis* a pislime felici successu probata.

§. 49. Ubi verò affluxus humorum urget, admisce-ri possunt *aqvis appropriatis pulveres subtiles & pro necessitate adstringentes* e. g.

∇ *Valerian. Chelidon. maj. Fœnic. āā. unc. ſ. ꝯ ij Diaph. Tur. præp. āā scrup. j. ſach. ꝯ ni gr. xv. M. D. ad Vitr. S. Augu- Wasser oft in die Aug. n zu lassen.*

Vel ∇ *Valerian. Fœnic. Euphrag. Rut. āā. unc. j. Croc. Metallor. dr. ſ. Aloes puriss. Myrrb. āā scrup. j. M. S. ut præcedens.*

Huc quoque refertur *Collyrium Bartholini*, cujus in Act. Hassniens. mentionem fecit.

∇ *Ungt. de Tur. de Nibilo āā. dr. j. Axung. Viperar. scrup. j. ſ. Margarit. Corall. Oc. ꝯ. Tur. præp. āā. scrup. j. Sacchar. ꝯ ni gr. viij. Camphor. gr. iij. Fol. Ori vil. Dna n. i. M. f. Unguentum de nocte lentis magnitudine, palpebris illiniendum.*

Hujus generis etiam efficacissimum est videndum in *Epi- ſachm. Welsh p. 5 p. 35.*

§. 50. Huc quoque referri possunt animalium fella e. g. Mustelæ piscis, angvillæ, viperarum, it: fell capræ, leporis aliorumque animalium destillata, quæ egregiè humores incidunt & attenuant, abstergunt tunicas, discutuntque inter has consistentes crassos humores. Sed omnibus tamen his ferè præferenda est, Pingvedo vipera- rum ad $\odot$ lem digesta.

D

§. 51

§. 51. Quid Tabacum hoc in affectu præstet, à multis hyperbolicè quasi amatoribus est recommendatum, cui quoque, si legitimè adhibeatur, suum effectum minus denegamus, at tamen, quod non in omnibus subjectis idem præstet, temperamento est tribuendum, quapropter plus frigidis quam calidioribus & siccis est concedendum.

§. 52. Errhina non minùs à multis hunc in finem continuò adhibentur, adèd, ut ferè in consuetudinem cesserint, talia semper secum ferre, quia autem ab his, præcipuè fortioribus, humores valdè turbantur, totumque caput per sternutationem quasi percutitur, meritò nobis aliquatenus sunt suspecta, & tutius censemus, certiora adhibere remedia.

§. 53. Medicus Fomentationibus multum efficere potest, si modò legitimè adhibeantur, hi enim humores crassos efficaciter resolvunt, emolliunt, fibras laxant & ad statum naturalem disponunt. *Welschius* inter alia laudat, Decoctum Gentianæ in Vino, & cum spongiâ tepidè oculo impostum, vel hujus vapor excipi potest oculis qui vid. l. c. Hujus verò loco substitui potest seq. e. g.
 R. Herb. Valerian. Rut. Fenic. ãã. M. j. Fl. Euphrag. Bugloss.
 ãã. p. ij. Sambuc. Verbasic. ãã. Mß. Sem. Anis. Fenic.
 Fenugrec. ãã. dr. iij. cog. in s. q. ▽. Valerian. l. Rosar.
 l. aliâ appopr.

ad formam Cataplasm. in vase cum operculo, deinde tepide include sacco & applica oculo.

§. 54. Plura remedia Pharmaceutica peti possunt ex *Willisio*, *Sylbio*, *Ersmüllero* aliisque probatissimis Autoribus, temporis autem & chartæ rationem habentes,
 quic-

quicquid Pharmacia & medicamentis sanare non possumus, ferro sanandum juxta Hippocr. *Apb. 6. 12.* Nos itaque convertimus ad Chirurgiam specialissimam, & unicum ibi auxilium quarimus, quod tamen non in omnibus Speciebus, conveniet.

§. 55. Antea in definitione feci mentionem, quod in Cataracta perfecta humor Crystallinus ita incrassetur, ut quasi in cuticulam interdum abeat, & in Prognosi, quod Cataracta perfecta non amplius medicamentis cedat, sed si adhuc quaedam Spes reliqua, quod unice in punctione sit ista sita. Annuimus quoque quod quaedam species planè sint incurabiles, quas etiam mittimus, nam medicina non versatur circa incurabilia, accingimus itaque ad operationem, & remittimus curiosum Lectorem ad priora, ubi dictum, quæ species punctione sint curabiles; sed adhuc attendendum, quod nunquam punctura, nisi prius omnia remedia frustra fuerint adhibita, sit suscipienda.

§. 56. Sciendum itaque, quod Characta deposita, seu punctura sit membranula inter uveam pupillam natæ dilaceratio, & ad angulos detrusio, beneficio acus in hunc finem artificiosè paratæ.

§. 57. Curationem autem hanc, non nisi in satis maturata cataractâ Chirurgus suscipiet, si verò accidat, ut immatura attingatur, nunquam ager curabitur, de quo *vid Paræum in Cbyrurg.*

§. 58. Si verò operatio instituat fieri potest, die claro decrescente Lunâ & præcaveatur omnis tusis ac

sternutatio, prius tamen purgantia & alterantia medicamenta præmittenda, donec ab omnibus impuritatibus æger ritè sit purgatus & affluxus humorum inhibitus. Deinde collocetur in locò lucidò humiliori in sedili, & si unus oculus adhuc sanus deprehenditur, iste obligetur, ne quicquam æger videat & apparatus timeat; Quò factò à posteriore parte teneatur caput à viro cordato firmiter, ne æger se movere queat; Postea Chirurgus coram ægro situs paulò altius affectum oculum prius masticato Aniso aut foeniculo foveat, jubeat ægrum aspiciere radicem nasi. Et tunc immittatur acus antea bene polita & tepida facta, si dexter ocululus sinistra, si verò sinister dextrà manu, unico ictu per tunicam adnatam, quasi terebrando volvatur usque ad corneam, cavendo ne venulæ rubræ tunicæ lædantur; Deindè vertatur lateraliter versus pupillam, & uveam paulò ulterius, ubi videbis acum manifestè sub tunicâ corneâ. Hac visa inclinetur versus uveam ipsam & membranam huic adhærentem cuspide ejus paulatim separet, ab uveæ margine donec tota ab hac deponatur. Postea quâ fieri potest celeritate, vertatur, circa acum volvatur & si possibile, in varias partes dilaceretur, & versus oculi angulum minorem devolvatur, quantum sine periculo fieri potest, ut ibi cohærere videatur.

§. 59. Hoc labore peracto acus leniter extrahitur, ægerque, si operatio ritè cessit, benè videt. Denique vulnuscule vitellus ovi vel albumen alumine conquassato & oleo rosarum mistus, applicetur inter duas Syndones

Syndones & muniatur, vel sumatur Emplastrum ex Bolo Armena, albumine ovi, parum olei rosarum & Salis Gemmæ. His omnibus peractis & ab omnibus inflammationibus præservatis, Ager & committatur quieti, vivat temperanter, utatur cibo & potu temperato plus refrigerante quam calefaciente, facilis digestionis bonique succi vid. *de his Vales. l. c. Thom. Fien. Chirurg. Tr. 2. c. 4. Paræus l. c. & Scultet. p. 1. Armam. Chirurg. p. 61.*

§. 60. Si verò hanc post operationem tamen adhuc morbus præsens sit, nulla amplius cura admittitur. Ubi autem cura vel per medicamenta vel per punctiorem feliciter cessit, & hic omnis metus inflammationis abest, eadem diæta est instituenda, quæ in Capitis intemperie frigida præscribi solet, præcipuè autem vitetur Aer frigidus & nimia lux, & lucubrationes, æger quovogve cubat in tergo, semen fœniculi Coriandri Anisi, NM. & fl. macis comedat cum pane & cibus, evacuationes, Purgantia, Venæ Sectionem, transpirationem & confortationem per antedicta, cum aliis sicut non intermittat, ac quicquid recidivam, quod facillè accidit, caulari potest, tam internis quam externis remediis, quantum possibile, averrat.

§. 61. Convertimus itaque nos quantà fieri potest, celeritate ad peculiare humorum morbos. Quorum primus humoris *¶ ei absuntio*, cujus causæ ex Pathologiâ generali cuilibet notæ. Signis autem non multis eget, quia ipse affectus insensus incurrit. Cura alia non hic admittitur, quam quæ bonâ Diætâ præstat. Consistit autem in.

D 3

cibus

eibis humectantibus, optimi succi, facilis coctionis. Artificiofam qui desiderat *vid. Ephem. Germ. 10. 1. p. 37. & 272. & Henr. ab Heer Obj. 4. & Senn. in Prax.*

§. 62. Huic succedit *Glaucoma*, quod est humoris crystallini transmutatio in glaucum à lyrophæ crassitie immediatè orta. Qui morbus dignoscitur ex colore glauco circa pupillam, & ager quasi per nebulam videt. Causam autem quod attinet, est defectus feri dulcis, vel ætas, vel alia circumstantia in culpa, & ex capite Cataractæ antea dato, præcipuè quoad discutiencia, evacuancia & alterantia, minimè verò instrumentis, curari potest.

§. 63. Mutatio humoris Crystallini insitu est *Megalopia*, ubi antrorsum recedit & remotiora meliùs ac præsentia videntur. Huic succurritur perspicillis convexis, quibus radij uniuntur, & pyramides abbreviantur. In *Myopiâ* autem retrorsum cedit, quapropter etiam dista minus rectè, & quidem vix sine adminiculo perspicillorum, quæ concava sint, & radios longiùs ferant, videntur,

§. 64. Si verò hic humor ad latera inclinat, sive introrsum sive extrorsum, item, quando musculus abbreviatur, ut ager ad latus videre cogatur, dicitur *Strabismus, das Schielen*. Qui à Spasmo dependet, curatur antispasmodicis. si à naturæ vitio oculus ita formatus, nunquam ager curabitur, à læsione extrinsecâ autem morbus dependens, potest tolli illis remediis Chirurgicis, quæ in aliis vulneribus adhiberi solent, junctis tamen semper ophthalmicis antecedentibus oculosque confortantibus,

foti-

fortibus pro naturæ necessitate adstringentibus aliisq; *Conf. de his Senn. l.c.*

§. 65. Pervenimus nunc ad Ophthalmiam, quæ est tunica adnata inflammatio, cum dolore, rubore & lacrymis, à sero sanguinis & lymphæ acrimonia, per vasa tunica diffusi & stagnantis, orta.

Causa proxima patet ex definitione; Proximiore autem est sanguinis intemperies calida & biliosa. Remotiores verò sunt intemperies scorbutica, ær siccus tantum frigidus quam calidus, aspectus vel conversatio cum hoc morbo affectis hominibus, nonnunquam etiam viscositas & flatulenta constitutio, & tunc dicitur *Ophthalmia sicca*. Ubi autem nigrum album eminent, & ipsa tunica in consensum trahitur, dicitur *Chymosis*.

§. 66. Affectus hic ut plerique oculorum affectus, visu percipitur, & ipsa definitio hunc patet facit. Cito autem cura adhibeatur, antequam serum stagnans acrimoniam contrahat, in ulcus abeat, & ad minimum hebetudinem visus excitet. In tali affectu Humorū acrium influxū curamus per revellentia, stagnantes humores per discutientia & resolventia, intemperiem per alterantia, Symptomata concomitantia per mitigantia, oculosque corroborantia.

§. 67. Ordo autem hic in curando observetur, primò adhibeatur laxativum, vel mitius purgans antea dictum, vel pro indicatione Cacoehymia, huic, si nullum contra indicans adsit, Venæ Sectio in remotiori loco, vel scarrificatio subsequatur, & si acrimonia serosa adsit,

addit, unum vel alterum Vesicatorium adhibeatur. Quod hoc in malo efficacissimum remedium audit. Ponticuli autem magis præservationis quàm curationis gratia in usum trahuntur. His autem semper adjungi debent Ophthalmica, resolutiva, tam interna quam externa, & si patiens interiorè curam admittit, sudorifera & alterantia.

§. 68. Anodyna autem non nisi in summo dolore & præmissis universalibus, summâ cum cautelâ sunt adhibenda.

Ex Laxantibus verò & purgantibus simili modò profunt ea, quæ in Cataracta præscripta, præ aliis verò sequentem commendamus aquam.

¶ *∇ Euphras. Valerian. Chelidon. maj. ā scrup. β. ḡ ij Diaph. ben. edule. Tut. præp. āā. gr. xv. Sacch. cand. scrup. iβ. & si phlegma urget ꝑl. alb. camphoræ gr. viij. Misc. D. S. Augen Wasser taug in die Augen zu tröpfeln.*

§. 69. Si inflammatio urget, adhibentur fronti & temporibus simul refrigerantia, oculo autem laeso applicari potest Fotus in Cataracta præscriptus; Ubi autem nulla inflammatio deprehenditur, maximè conducunt Vitrum ḡ ij, ḡ ium Diaphoreticum. Crocus Metallorum, Aloe, & ubi nimius affluxus feri, Camphora ꝑlum album & quæ sunt similia ad gr. v. vj. vel scrup. β. commisceantur.

§. 70. Tabaci fumigium hoc in affectu, à quibusdam commendatur, quod seruni etiam minuit & educit, præcipuè si cum cephalicis, quæ uti in Cataractâ, ita & hic quoque profunt, commisceatur. Quando verò morbus sym-

symptomaticus est, remedia pro causa varietate specifica convenientia applicentur! Si ab errore Diætæ, corrigatur alimentis in Cataracta recommendatis. Plura de his vid ap. *Barbett, in Prax. p. 41. & Sennert. c. l.*

§. 71. Accidit quoque nonnunquam atrophia, vel universi vel partis oculi, à causis quibuscunque serum dulce & spiritus tam in universo corpore, quam in oculo imminuentibus, vel horum affluxum ad oculum impediuntibus, quæ ex Pathologia petenda. Signa autem illi cò visu percipiuntur, præcipuè si oculi concidunt & Cornea corrugatur.

§. 72. Perquam rarus est hic affectus, nihilo secius si accidit, restituitur præcipuè Diætæ, quæ antea de humoris ∇ ei imminutione tradita, vel arte, uti refert *Etzlerus in Eph. Germ. l. c.* quod per humorem ∇ eum urogalli, vel ali^o animalis accuratori visu pollutis fieri possit, perque succum Ulmi se gallū gallinaceum restituisse, & *Franc. Jos. Burrb. in Epist. ad Barb.* mirificè laudat ∇ am & succum Chelidonij, quem post incisionem oculi & expressionem omnium humorum, animalibus se instillasse refert.

§. 73. Si autem ab obstructionibus & visciditate humorum malum exoritur, medicamenta exhibeantur aperièntia & resoluèntia, quæ ab Autoribus probatissimis petenda. Nec infreqventer observatur suggillatio seu Enchymoma, qui affectus est inflammatio tunicatum, præcipuè autem adnatæ, ab extravasatione sanguinis intra eandem immediatè dependens. Hæc communiter à percussione

E
oculū

oculi vel inflatione corporis vel alia causa extrinseca exoritur; Quapropter nullis eget signis. Curatur communiter, si gravis & visum impediens, Ophthalmicis, reventibus & discutientibus in Suffusione præscriptis, ut & Venæ Sectione.

§. 74. Gravis etiam est affectus oculorum, *Phlyctena*, quæ est pustula aqvosa tunicæ corneæ vel adnata adhaerens, ab acrimoniâ sanguinis & seri ibidè effûsi & stagnantis orta. Hic affectus non adeò rarus est, & contingit interdû, ut multæ phlyctenæ simul oculum infestent, quod malum valdè dolorificum, & sæpè cæcitatæ periculum infert, præcipuè si corneam occupat & ad suppurationem tendit.

§. 45. Cura adhiberi potest eadem, quæ in suffusione tradita, unicè excluduntur salina & quæ dolorem augent; Valdè autem commendatur fôtus ex decoctis herbis & seminibus emollientibus, discutientibus, & Ophthalmicis, maximè autem, uti ferè in omnibus oculorum affectibus, pingvedo Viperarum præcipue Italicarum. *vid. Eph Germ. Ad. 2 p. 206.*

¶. *∇. Fenic. Chelidon. aa. unc. iij. Myrrh. oc. ℥. præp. ʒij Diaphoret. aa. scrup. ʒ. Sacch. ʒ. ni scrup. ij. M. S. Augens Wass'r laulich in die Augen zu tröpfeln.*

§. 57. *Nebula, Albugo, Leucoma* iidem sunt graves affectus tunicæ corneæ, ubi trahessit & obscuratur, humore intra porosejus stagnante, dependens: Differentia quidem datur inter hos affectus, sed tantùm gradualis est, & si diutius durat, condensatur membrana, adeò, ut totum visum tollat, curatur in principio iisdem remediis, quæ de Suffusione tradidimus, §. 76.

§. 76. *Pterygium & Pannus seu unguis oculi* hanc quoque ad classem referuntur, qui itidē solum gradu differunt, & sunt excrescentiæ membranosa & nervæ albicantes, tunicæ Adnatæ adnascentes, & successu temporis totam Corneam obtegentes, à viscositate & crassitie humorū orti. Curationem quod attinet, hic affectus nō minus quam alij, medicamenta, cum Cataracta convenientia, eadem requirit, nempe remedia Chirurgica & efficaciora adhuc discurientia, revellentia & abstergentia, celerique curā indiget, nisi omnis spes salutis denegetur e.g.

℞. *√. Fenic. Valerian. Chelidon. maj* āā. *unc. j.* *℥l. alb. Ossesep.* āā. *dr. j.* *Sacch. Cand. dr. ℞. M. S.* *Augen Wasser* in die Augen zu lassen.

§. 77. Hujus loco pulveres oculo instari possunt, qui eodem modo fortiter abstergunt. *Mydriasis* est dilatio pupillæ nimia, à fibrarum ejusdem læsione orta. In hoc affectu minus accuratè præcipuè propinqua, & vix sine compressione oculi, remota autem meliùs videntur; quicquid autè aspicitur, videtur minus, eò, quòd lumen, ob pupillæ amplitudinem, nimium irruat, & radios perpendiculariter incidentes impediat.

§. 78. In *Myosi* autem tam morbus quam ejus symptomata contrarium exhibent & dependet à peculiari fibrarum læsione. Eger meliùs videt in obscuro, & objecta apparent majora, quomodò autem in ambobus morbis accidat, *vid. Optici.*

§. 79. Hi morbi si hæreditarij, sunt incurabiles postgeniti autem difficillimè curantur; Si nempe nimia humiditas in calpa, adhibentur medicamenta revellentia discurientia & exsiccantia calidà, ubi verò siccitas, contraria, quibus adjungantur semper ophthalmica & universalia tam Chirurgica, quam phar-

pharmaceutica & Diætica, præprimis autem stagnans humiditas tollitur externis topicis *resolventibus*, *discutientibus* & *moderate adstringentibus*, qualia habentur in *Suffusione* & *Ophthalmia*. In *nimia siccitate* autem contraria adhibentur, quæ itidem ex prioribus petenda.

§. 80. *Gutta serena* autem sive *Cataracta nigra*, neque in humoribus neque tunicis, residet, sed est nervi optici obstructio vel compressio, apparet tamen oculus sanis simillimus, pupilla illasa & serena, à re aliqua nervos obstruente vel comprimente orta. Et dicitur der *Schwarze Staar*. Hic morbus ex definitione patet, & si cæcitas adsit nullaque læsio videatur, concludendum, quod adsit. Cura unice consistit in apertione nervorum, quæ medicamentis *revellentibus*, *resolventibus* removetur; si verò siccitas adsit, *humectantibus* & oculis confortantibus præcipuè autem spirituosis.

§. 79. Hoc autem fieri potest illis medicamentis antea de Cataracta præscriptis, quæ hic repetenda & his Parmica & Errhina adjungenda. e. g.

℞. *Tabac. opt. dr. iß. pulv. Majoran. summit. Euphrag. Sem.*

Anis. aa. scrup. j. Agar. Trochisc. gr. vj. ol. Anis. q. s.

M. f. Pulvis s. Schnup. Toback in die Nase zu ziehen.

Vel ℞. *Succ. Majoran. fenic. aa. unc. j. Succ. Betæ dr. ij. M. f. Errhinum s. Wasser in die Nase zu ziehen.*

§. 80. Plura hic addere vetat Typographi prelium, qui me finem facere urget; Quapropter benevolentem Lectorem rogamus, ut omnia benè consulere, & si quid prætermisum aut erratum, illud angustia temporis & properanti calamo adscribere velit. DEUS autem Ter Opt. Max. faxit, ut hæc pauca in Nominis sui Gloriam, & sanitatem proximi hujusque emolumentum vergant, cui sit Laus per omnia Secula!

Erfurt, Diss., 1696-99

ULB Halle

3

004 711 831

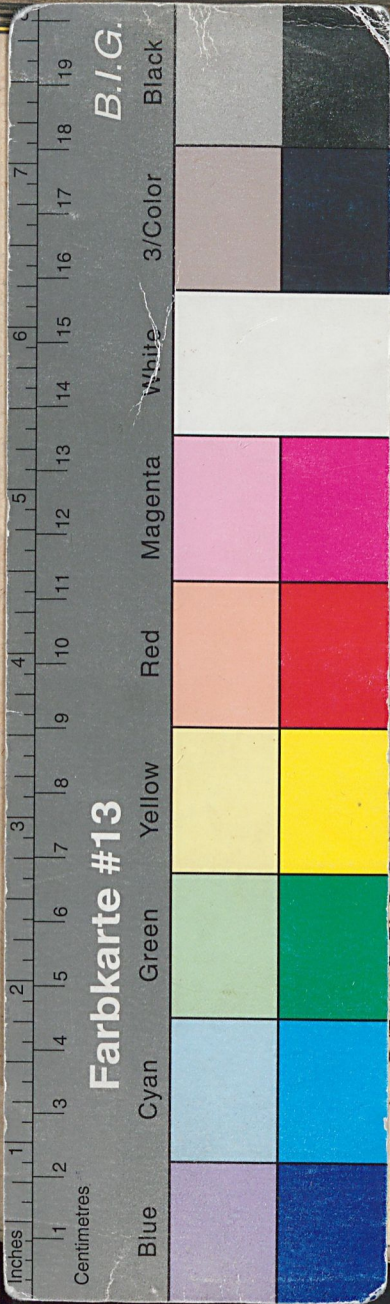
VD17

B.I.G.

Farbkarte #13

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

696,2

8.

RALIS MEDICA,

TATUM

PRÆTER-

EM,

LEMENTIA,

ATE MEDICA,

ERANA,

E

entissimo atque

mo,

O

O EYSELIO,

& Botan. Prof. Publ.

Celeberr. P.L.C.

PROMOTORE SUO

do,

ICA HONORES

PRIVILEGIA

endi,

ramini sistit.

MARTIUS,

nicus,

rij, 1696.

I MAJORIS.

E,

, Acad. Typogr.

